

İNATÇI KIZ

Aslında can sıkıcı bir öğleden sonraydı. Hani biri Cansu'ya, "Bugün başına çok tuhaf şeyler gelecek," dese kesinlikle inanmazdı. Yaz sonunda lapa lapa kar yağsa ya da Cansu'nun ayakları yerden kesilip, hafiften havalansa küçük kız kuşkulanabilirdi. Oysa o öğleden sonra her şey sıradandı. Oyuncak bebekler can sıkıntısından tavana bakıp duruyorlardı. Üstelik Cansu'nun ağzındaki çikolata da hemen eriyip bitivermişti.

Önce mızıldandı Cansu. Yeniden çikolata istedi. Annesi aldırmayınca, kıvrıkcık saçlı kafasını sallayıp elleriyle yeri yumrukladı. Kocaman bir sesle şöyle bağırdı:

"Ne olur annecim, bir tanecik daha... N'olursun!"

"Olmaz," dedi annesi. "Başka çikolata yok."

Yok mu? Var işte. Hem de çok var. Kocaman çikolata kutusu büfenin sağ üst köşesindeydi. Küçük kız ayağa kalkıp tepinmeye başladı.

“Bir, güm... İki, ayyy... Üç, ne olur anne! Dört, yine güm...”

Sayılar gitgide arttı. Sonra uçup kimbilir nereye gittiler. Cansu ise ne yeterince zıplayabildi, ne de uçabildi. Boyu bir türlü çikolata kutusuna erişemedi. Uçan, sadece tepesindeki saç lülesiydi. Küçük kız zıpladıkça uçurtma kuyruğu gibi havada dalgalanıyordu.

“Boşuna zırlama. Tepinip durma öyle.”

Böyle dedi annesi. Sol kaşını kaldırıp, göz ucuyla Cansu’ya baktı.

Cansu bu bakışın anlamını bilirdi. Bilirdi de daha kaç kez zıplayıp, ne kadar ağlaması gerektiğini bilmezdi. Bu yüzden canla başla tepindi. Minik ağzını alabildiğine açıp bağırdı. Yer gümleyip, tahtalar gıcırdadı. Bu arada canı yanan yer değildi elbet. Cansu’nun tabanlarıydı. Sızım sızım sızladılar. Soluk yüzü kızardı Cansu’nun. Burnu musluk gibi aktı.

O zaman annesi çikolatayı verdi. Öfkeyle kafasını sallayıp şöyle dedi:

“Yeter! Ayıp, ayıp! Komşuların başı şişti. Ne kadar inatçısın Cansu. Yaptığını beğendin mi?”

Cansu yaptığını beğendi. Gözyaşlarını, burnunu sildi. Keyifle çikolatasını bitirip dudağını yaladı. Çikolata bitmiş, Cansu rahatlamıştı. Ne yazık ki az sonra can sıkıntısı gelip eski yerine yerleşti.

Kim inatçymış? Kim? Cansu mu? İnatçı olan keçilerdir. Hani o masalda vardı ya! İki keçi bir köprüde karşılaşmış. “Önce ben geçeceğim,” demiş biri. Öteki, “Hayır, ben!” der-

ken kavga büyümüş. İki keçi de, ne yapalım yani, dereye düşmüşler. Yaaa, işte böyle! Hem sonra...

Bu *'hem sonra'*yı açıklamak o kadar zordu ki! Cansu'nun bildiği tek şey şuydu: Biri, "Yapma, dokunma, dağıtma, yeme, olmaz..." deyince siniri tepesine çıkıyordu küçük kızın. Kıvrıkcık saçları dikeliyordu. "Yaparım, yerim, dağıtırım, olur işte!" diye içinden bağırmak geliyordu.

"Okulda defterlerini sakın unutma Cansu!"

Böyle derdi annesi. Cansu da inadına unutturdu. O zaman annesi okula gidip, sıra altlarından defter toplardı. Hani unut dese, belki Cansu unutmayacak. Ama ne gezer! "Oyuncaklarını sakın dağıtma."

Çaresizdi Cansu. Oyuncakları dağıtmak zorundaydı. Barbi bebekler, tren, cik cik öten tahta kuş, fincan takımları salonu kaplardı. Hatta bir keresinde babası tekerlekli tahta kuşa basmıştı da uçup, oda kapısına toslayarak yere konmuştu. Ne hoş bir uçuştu bu. Cansu bayılmıştı. "Ne olur, bir daha!.." diye yalvarmıştı babasına. Babası uçmadığı gibi, annesiyle birlik olup Cansu'yu bir güzel paylamıştı. Zavallı kızın görüp göreceği tek uçuş da bu olmuştu.

Bu *'hem sonra'*lar öyle çoğalmıştı ki son günlerde. Üstelik hiç eğlenceli değillerdi. Cansu onlarla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Örneğin Cansu dün gece nasıl korkmuştu. Babası, annesine, “Ayrılalım. Bitsin bu iş!” diye bağırmıştı.

Televizyon, savaş haberlerini, açlıktan ölen bir çocuğu ve öbür kötü şeyleri veriyordu. Annesi de ağlıyordu. Cansu üzüntüden adını yineleyip, dönmeye başlamıştı. Can-su, Can-su-can, Su-can... Anlamsız, Cansu’dan uzakta, başka bir kız vardı sanki. Adı da Sucasan’dı. Cansu tanımadığı bu kızını hiç sevmiyordu. İşte böyle şeylerdi *“Hem sonra...”*

Cansu, en çok böyle zamanlarda, uçmayı, başka yerde olmayı isterdi. Bunları kafasından geçirince canı yeniden çikolata çekti.

Tam bu sırada da annesi şöyle dedi:

“Ben üst kattaki komşuya gidiyorum. Sen gelme. Otur dersini çalış.”

“Ben de gelirim,” dedi Cansu.

“Orada sana arkadaş yok. Geçen gidişimizde kadıncağızın vazosunu kırmıştın. Sıkılırsın. Gelme!”

“Neden ama? Sıkılmam işte... Gelirim.”

Saçları sarıya boyalı, güzel annesi burnunu kırıştırdı.

“Peki dersler ne olacak?” dedi. “Haline bebekler güler.”

“Bebekler ders mi çalışıyor?” dedi Cansu. İri, ışıltılı gözlerini annesine dikti. Bakalım ne diyecek diye merakla bekledi. Neyse ki beklediği oldu. Annesi saçlarını savurup,

“Seninle baş edilmez,” dedi.

Böylece Cansu ile annesi üst kata çıktılar. Cansu'nun pembe terliğinin ponponları bile sevinçten oynayıp dans etti.

Beyaz saçlı, tonton komşu teyze, gülerек kapıyı açtı. Cansu da keyifle salona daldı. Salon değil de sanki oyuncak mağazasıydı burası. Cam biblolar, vazolar, vazolarda kuru çiçekler vardı. Sonra saydam minik filler, porselen-den yapılmış o şirin bıyıklı kedi... Bir de o masmavi, cik cik öten muhabbet kuşu yok mu! Ay, ay, ayyy... İçi gitti Cansu'nun. Oynamaya hangisinden başlamalı? Tam bun-ları düşünürken annesi, "Biblolara sakın dokunma Cansu. Kırılır," demesin mi!

Üstelik dün akşam evde olanları, babasıyla kavgala-rını, teyzeye anlatmasın mı! İşte ne olduysa o anda oldu. Cansu'nun içi hop etti birden. Dokunma denen her şeye dokundu, elledi. Biblolardan kuru çiçeklere, çiçekler-den kafese koştu dur-du. Teyze,

"Oynasın canım. Bir şey olmaz," dedi ama bir değil, birçok şey oldu. Cansu kafesin kapısını açınca kuş pırrr diye uçtu. Cansu da peşinden koştu.

Onun ardından annesi... Yaşlı teyze de kovalamacaya katılınca, konuşmalar iyi ki yarıda kaldı. Bu arada teyzecik ayağını koltuğa takıp, yere yuvarlandı.

Cansu bu kez üzüntüden kuru çiçekleri avuçladı. O kocaman akdiken de sanki bunu bekliyordu. Hart diye Cansu'nun minik parmağına saplandı.

Canı öyle yandı ki Cansu'nun. Tepinip, ağlamaya başladı. "Anneeee!" diye bağırdı. Kolonya sürüp elini daha çok acıttılar. Bu da yetmezmiş gibi, "Sakın kıpırdama!" dediler. Yeniden konuşmaya başladılar.

Cansu sıkıntıdan ayaklarını salladı. Ofladı, pofladı. Sonunda dayanamadı şöyle dedi:

"Anneeee... Eve gidelim, ne olursun!"

Annesi kaşlarını çatıp Cansu'ya baktı.

"Konuşuyoruz görmüyor musun? İstiyorsan sen git."

"Bana ne, gitmem. Sen de gel."

"Zaten tek başına gidemezsin," dedi annesi. "Kapıyı açmayı bile beceremezsin. Bekle! Az sonra gideriz."

Cansu çaresizdi, gitmek zorundaydı. Kaşlarını çatıp anahtarı eline aldı.

"Sakın sağa çevirme! İki kez sola çevir! Ayrıca bahçeye ineyim deme. Kapıda kalırım. Duydun mu Cansu!"

Cansu bu sözleri istemeden duydu. Elindeki anahtarlar sinirden gıcırdadı. Aşağı inerken de tepesindeki saç lülesi öfkeyle titredi. Cansu hemen anahtarı kilide sokup iki kez sağa çevirdi. Hayret! Kapı açılmadı. Yine sağa çevirdi. Bu kez anahtar inat etti. İçerden çıkmadı. Neyse ki sonunda anahtar çıktı da, Cansu eve girmeden doğruca bahçeye inebildi.

Pembe ponponlar çimenlerin üstünde keyifle titrediler. Bir çift gül pembesi civciv gibiydiler. Cansu tam bu sırada bir ses duydu.

“Cansuuu! Cansu baksana! Biz nereye gidiyoruz biliyor musun?”

Cansu baktı. Birden içi sevinçle doldu. Sınıf arkadaşı Ayşe’ydi seslenen. Yanında uzun boylu annesi vardı. İki yanağı da gamzeli, sınıfın en sevilen kızıydı Ayşe. Nedense herkes onunla arkadaş olmak isterdi.

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi Cansu merakla.

“Köpek sevmeye.”

“Ben de geleyim mi?”

“Terlikle gidemezsin. Hem annen merak eder,” dedi Ayşe’nin annesi.

“Giderim. Annem merak etmez.”

Böyle dedi Cansu ve Ayşe ile birlikte yürümeye başladı. Sokak aralarına saptılar. Bahçelerin içinden geçtiler. Çiçekler rengârenkti. Gök masmavi, ağaçlar yeşil, toprak kahverengiydi. İki kız el ele tutuşup köpeklerden söz ettiler. Ah! Keşke sınıftaki kızlardan biri onları böyle görseydi.

Anahtar, Cansu'nun elinde şingir mıngır oynadı. Sonunda köpekli bahçeye geldiler. Cansu da Ayşe gibi hemen koştu. Anahtarı yere koydu. Minik köpekleri mıncıkladı, sevdi. Biri ak, biri gri, üçüncü de karalı beyazdı. Ay ne şeker şeylerdi bunlar! Cansu sevmeye doyamıyordu. Bu arada yavru köpekleri taklit edip, incecik bir sesle, "Hev, hev," diyordu.

İşte böyle dalıp gitmişti Cansu. Birden kocaman bir havlamayla ürperdi. Anne köpeğin üstüne doğru geldiğini gördü.

İki kız korkudan ne yapacaklarını şaşırdılar. Önce, "Anneeee!" diye bağırdılar. Sonra koşup Ayşe'nin annesinin ardına sığındılar. Anahtar orada kaldı. Böylece, ne yazık, dönüş yolculuğu başladı.

İlk yol ayrımında Cansu, Ayşe ile vedalaştı. Anahtarın kaybolduğunu o zaman anımsadı. Anımsayamadığı şey, köpekli bahçeydi. Telaşla bahçelere girip çıktı. Böylece yolunu tümenden şaşırdı. Sanki anahtarı bulsa her şey yoluna girecek gibiydi. Cansu kanatlanıp uçsa, gidip anahtarın yanına konsa... Sonra anahtarı çıt diye çevirse ve kendi-

ni evde bulsa. Sonra bir çıt. Ödevler yapılmış olsa. Anne babası kavga ederken bir çıt daha... Herkes birbirini öpse. Televizyondaki o kötü şeylerin hiçbiri olmasa. Ne ağlayan, ne de aç kalan çocuk olsa. Cansu uçsa, uçsa... Ama mutluluğunun anahtarı yoktu işte.

Küçük kız, bir süre sonra köpekli bahçeyi aramaktan vazgeçti. Eve dönmeye karar verdi. Sokak aralarına saptı. Yine bahçelerin içinden geçti. Çiçekler, gök, toprak aynı renkteydi. Peki, Cansu'nun evi neredeydi? Çevresine bakındı. Sanki yabancı bir ülkedeydi. Tabela ların, apartmanların üstünde okuyamadığı tuhaf şekiller vardı. Cansu paniğe kapıldı. Kendini çok garip hissetti.

“Anneee... Neredesin? Ben kayboldum,” diye mırıldanıp, yürüdü, yürüdü...

